

Letnik 29, številka 7-8/2013

vode pocitka

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

UVODOMA	4	Blagor tebi!
TOČNO	6	Mera ljubezni je, da ljubimo brez mere
DAREŽLJIVO	14	Dar
UMIRJENO	22	Smiselno bogoslužje
SLIKOVITO	26	Božja zahteva je vera v jagnjetovo kri
GANLJIVO	36	Koliko stane čudež?

- PRETRESLJIVO** 40 **Angeli na ulici**
- NAVDUŠUJOČE** 42 **Odkrivamo darove Božje narave**
- EKSKLUZIVNO** 46 **Tabor Royal Rangerjev 2013**
- HUDOMUŠNO** 52 **Pastir ali pastirski pes?**
- MODRO** 54 **Modre misli znanih ljudi**

Peter Golob,
urednik

Blagor tebi!

Ali je bil ves ta greh zaman?

»NE!!!« je v sebi zavpila neka žena, v mestu znana grešnica. Vsa objokana je pristopila k Jezusovim nogam in jih začela močiti s svojimi solzami, brisati s svojimi lasmi in jih poljubljati in maziliti z dragocenim oljem, ki ga je prinesla s sabo in ki je bilo najbrž vredno pravega bogastva. Ves greh njenega življenja ji je bil pred očmi, pa ne le pred njenimi, tudi pred očmi duhovščine, med katero se je Jezus mudil, pred očmi vseh, ki so jo poznali, morda celo pred očmi njenih najbližjih, pred katerimi je bila njena sramota popolna. Ampak svojega greha je imela dovolj. Hotela ga je vnovčiti in pri tem je

tvegala vse. Ne glede na karkoli, Jezusu je hotela razgaliti svoj greh, svojo bolečino, sebe. In uspela je. Jezus je dojel razsežnosti njenega greha in ji ga je odpustil. Kdor veliko greši, se mu veliko odpusti, in komur se veliko odpusti, veliko ljubi ... Bila je rešena svojih krivd, stisk in tegob, ki ji jih je povzročal greh, kot popotnico za nadaljnje življenje pa ji je Jezus osebno izrazil svojo brezpogojno naklonjenost. Zato blagor grešnikom!

Ali je bilo vse to čakanje zaman?

38 let je nek bolan človek čakal na to, da bi ozdravel. In Jezus ga je videl, kako leži tam med vsemi bolnimi ljudmi tako sam, nebogljjen in nemočen. In ko ga je Jezus vprašal: »Ali bi rad ozdravel?«, je iz bolnika kriknila neznanska bolečina obupa, žalosti, sramu in neznosne osame: »Gospod, nimam človeka ...« Gotovo je imel ob sebi sogovornike, če ne drugega, nekdo mu je moral prinašati hrano vsak dan, mu pomagati na potrebo in ga spremljati na sprehodih, s katerimi je ohranjal svoje telo zmožno gibanja. Pa vendar je bilo po 38 letih čakanja na Jezusa prvo, kar je zmogetel reči: »Gospod, nimam človeka.« En dan, preden je tega moža nepričakovano obiskal Jezus, je bilo čakanje zaman. Morda se je po 25 letih

odločil, da ne bo več čakal in je poskusil oditi. Pa ni prišel daleč ali pa mu je šlo vse narobe. Morda pa mu je celo šlo na bolje, kar se zdravja tiče in življenja nasploh. Kajti slabše od mučnega in nerazumnega čakanja med vsem tistim bolniki niti ni moglo biti. Pa vendar je čakal še naprej. 38 let čakanja! Njegovo čakanje je očitno postalo njegov življenjski slog. Njegov moto je bil čakanje! Zakaj je živel? Za čakanje. Kaj je bilo njegovo najbolj plodovito delo? Čakanje. Čakanje, čakanje, čakanje. Kdaj pa kdaj je bil že na robu smrti ali se ga je polastila kakšna duševna motnja, ampak je preživel in dočakal ... Jezusa. Čakanje se je izplačalo. Mož je bil ozdravljen in je lahko začel svobodno hoditi naokoli.

Ozdravljeni človek je imel eno skrivnost – greh. Kdo bi si mislil, da en prileten, bolan, trpeč mož lahko greši? Pa tudi če bi bil njegov greh očiten, kdo bi si mu ga upal očitati? Morda pa je prav njegov greh pritegnil Jezusa, ki je znan po svojem odpuščanju ... Morda je bil prav njegov greh razlog, da je možakar vztrajal v veri in čakanju 38 let ... In morda je bil prav njegov greh njegova rešilna bilka, kajti če ne bi grešil, ga Jezus morda ne bi opazil, kajti Jezus je prišel rešit grešnike ... Zato blagor grešnikom!

Ali je bila vsa ta pobožnost zaman?

Jezus je takratne cerkvene pomembneže enostavno preziral. Gadja zalega, pobeljeni grobovi, kače, slepi vodniki, lažnivci, hinavci in še enkrat hinavci. Namenil jim je tudi takšne opazke: »V vas ni Božje ljubezni.« Ali pa: »Hudiča imate za očeta.« In: »Umrlí boste v svojih grehíh.« Ali: »Kako boste ubežali obsodbi na peklenko dolino?« Ter seveda: »Gorje vam, hinavci!« In ko je eden takšnih prišel ponoči na skrivaj k Jezusu, se je zgodilo nekaj šokantnega. Jezus mu je razkril največje skrivnosti sveta, pravzaprav mu je zaupal sebe in mu razložil stvarnost Božje ljubezni. Preprosto ni besed, s katerimi se da opisati to Jezusovo milostno držo. V javnosti je pobožnjakarje in duhovščino šikaniral, jih provociral in jim grozil, v zasebnem času pa jim je bil naklonjen, se z njimi zaupno pogovarjal, z njimi obojeval in jih poučeval. In kaj je hlinjena pobožnost drugega kot greh, ki ga Jezus tako hrepeneče želi odpustiti? Sploh ne razpravlja o tem, kaj je bilo in zakaj se je nekaj lahko zgodilo, naravnost spregleda vse uničujoče razsežnosti tega »cerkvenega« greha in se z grešnikom takoj začne pogovarjati najbolj osebne stvari, ki presunejo Boga in človeka. Zato blagor grešnikom! Blagor grešnikom!

dr. Daniel Brkič
 pastor Evangelijske cerkve »Dobrega
 pastirja« Novo mesto, superintendent
 Evangelijske Cerkve v Sloveniji in
 profesor na protestantski Teološki
 fakulteti Univerze v Zagrebu

Mera ljubezni je, da ljubimo brez mere

Znanost je prodrla ne le v atome, ampak tudi v človekove gene, a kaj, ko smo znotraj tehnološke civilizacije izgubili človeškost. Ustvarjamo svet, ki je proti Bogu, s tem pa tudi proti človečnosti. Zato nam Bog ni bil nikoli tako potreben kot danes. Toliko potreben, da bi si ga morali, če ga ne bi bilo, celo izmisliti. In izmišljamo si ga, ker smo izgubili vertikalo, pravega

Boga. Izumljamo ga, s čimer Bogu vračamo svojo osebnost, izvorno Božjo sliko, ki je v nas.

Živimo tako, kot da več ne potrebujemo smisla. Zato se utapljamo v lastnem cinizmu. Včasih smo videli celo v bolečini smisel, čeprav nerazložljiv, zdaj pa jo zdravimo, kot da je bolečina isto kot bolezen. S tem smo odstranili simptome bolezni, zato več ne čutimo, niti se ne zavedamo, da smo na smrt zboleli. Namesto Boga imamo svojo religijo, ki jo fanatično branimo – idiotizem. Človekovo srce je tako in tako

največja tovarna idolov. (Dostojevski) **Ker pa smo izgubili osebnost kot duhovno bistvo, stvari personaliziramo, osebe pa depersonaliziramo.** Zato več ne vemo, kaj je življenje in smrt, ker smo ju odrinili v laboratorij. Ne vemo več, kaj je čista ljubezen, zaupanje, medsebojni odnos, kritična vest, morala in etika, svoboda, služevnje, prijateljstvo, darovanje, družina ... Ne vemo več niti tega, kaj je stvarna bolečina, ker postajamo civilizacija analgetikov, drog in evtanazije. Po eni strani je to osvobajajoče, po drugi strani pa zavajajoče in ubijajoče. Govorimo, kot da smo Camusov junak v Tujcu: **»To malo časa, kar mi je še ostalo, ne želim potratiti z Bogom!«** V resnici pa opeharjeni sami sebe vlečemo za nos.

Namesto vere imamo relativizem. Namesto optimizma imamo nihilizem. Namesto spanca in sanj pa imamo nočne more. Smo brezvoljni, brezčutni in duhovno otopeli. Ko vidimo kako reklamo, nam ni toliko

žal, da nečesa nimamo, ampak hočemo to imeti zgolj zato, da bi uživali. Ni nam več toliko za materializem, kot nam je za hedonizem in konzumizem. **Hočemo uživati in trošiti, se veseliti in se zabavati.** V resnici pa smo brez Boga kot sirote brez očeta. Iz Boga smo naredili moralnega strahopetca, kot da se boji naše stranpoti kaznovati. Zato je danes zelo težko govoriti o Bogu. Kajti o njem je nevarno govoriti, če se ga ne želi doživeti. Vanj je nevarno drezati, če ni resnega namena zaupati mu.

Sodobni človek leži na t. i. vodni postelji popolne sprostitev, užitkov in sladkega počitka, v resnici pa ležimo na bolniški postelji. Hudo smo zboleli, ker ne znamo več ljubiti, niti ne dovolimo, da bi bili ljubljene in sprejeti. Izgubili smo srce. Tako kot je nekoč obležala na bolniški postelji tašča Simona Petra. »Jezus je vstal, odšel iz shodnice in stopil v Simonovo hišo. Simonova tašča je imela hudo vročico in prosili so ga zanjo. In sklonil se je

nadnjo, zapovedal vročici in jo je pustila. Takoj je vstala in jim stregla.« (Lk 4,38–39) V teh vrsticah najdemo nauk za nas. **Namesto da bi drugim stregli in jim služili, si damo streči.** Ležimo na postelji sebičnosti in zahtevamo, da so drugi prijazni in obzirni do nas. Zahtevamo popolno pozornost. Ustvarjeni pa smo zato, da živimo za druge. Da se za druge darujemo, ne pa da z drugimi tekmuje in jih nadzorujemo. Samoljubje zaslužnjuje in ubija, nesebičnost in upoštevanje koristi drugih pa osvobaja in osrečuje. Kdaj smo se nazadnje komu zahvalili, ker nam služi?

Jezus je bil človek za druge. Jezus nas zdravi zato, da bi lahko drugim stregli. Neko soboto je prišel v Kafarnáum ob Galilejskem jezeru, ki je veljal za Jezusovo mesto. Najprej je šel v shodnico, po končanem bogoslužju pa se je z Jakobom in Janezom takoj napotil v Simonovo in Andrejevo hišo. Za Petra vemo, da je bil poročen. Z njima je živela tudi

ženina mama, tašča, kar je bilo zelo pogosto v njihovi kulturi. Sploh pa, če je bila vdova. Peter torej ni živel v celibatu. Svojo ženo je kasneje vzel s sabo tudi na misijonska potovanja. (1 Kor 9,5) Toda njegova tašča zaradi

hude vročice ni mogla streči, o čemer je natančno zapisal evangelist Luka, ki je bil zdravnik. Vročica je bila lahko znak resne nalezljive bolezni. Evangelist Marko naglašá, da se je je Jezus dotaknil, čeprav tega kot Jud

ne bi smel narediti, saj je bila ženska, pa še bolna in še sobota je bila povrh. Vendar Jezusova roka je roka samega Boga Očeta in ne upošteva človeških navad in tradicij. Nekdo je v šali rekel: »Pa še prijateljeva tašča!« A Jezus jo je vseeno ozdravil. No, Peter pa mu je to, kot spet pravi šala, tudi vrnil: ker je Jezus ozdravil njegovo taščo, pa ga je Peter za kazen kar trikrat zatajil.

Evangelist Marko je opisal v zvezi s tem Jezusov delovni dan. Od sobotnega bogoslužja v sinagogi, obiska Petrove hiše, kamor so šli na obed, do večera, ko je sonce zašlo in so prinašali k njemu bolnike. Zakaj so čakali do sončnega zatona? Zato, ker je bila sobota, Gospodov dan počitka, in po njihovem prepričanju ni bilo dovoljeno zdraviti. Judje računajo dan tako, da se nov dan začne zvečer s sončnim zatonom. Zato so na to čakali. Toda Jezus je ravnal drugače. **Petrovo taščo je ozdravil sredi sobotnega dne, kajti Bog ne potrebuje sobote, ki ne služi ljudem.** Bog ne želi

sobote, ki onemogoča pomoč ljudem. Jezus je s tem pokazal, kakšno soboto si Bog želi. Judovski fundamentalizem pa je temu nasprotoval. Tako ekskluzivno religijo je najbolj opisal sam judovski pisec Heinrich Heine: »Judovstvo ni religija, ampak največja poguba, ki ne pozna nobene strpnosti!« Judje iz Judeje so še toliko bolj sovražili Galilejce, ker so živeli v napol poganski deželi. Zato so se spraševali, ali sploh more iz Galileje priti kaj dobrega? V celotni garnituri dvanajsterih je bil samo Juda iz čiste Judeje, ampak prav ta je Jezusa izdal, s čimer evangelij kaže, da ni problem od kod je kdo, ampak kaj ima v srcu.

Ker se je Jezus največ družil z Galilejci (posebno z galilejskimi ribiči), se je sovraštvo še stopnjevalo. Z njimi niso hoteli živeti v sožitju. M. L. King pa je rekel: **»Ali se naučimo živeti skupaj kot bratje in sestre ali pa bomo propadli kot norci!«** Glede na celotno Jezusovo drugačnost je zato v Talmudu dopisano, da si je Jezus zaslužil okrutnejšo smrt, kot je bilo

rimsko križanje. Martin Luther, ki ga je v gorečnosti včasih tudi zaneslo, je zato zapovedal, da je treba vsak Talmud zažgati, kajti judaizem je po njegovem fanatična religija zaslužnjevanja ljudi in farizejske hinavščine.

Z gotovostjo si upam trditi, da Petrova odločitev slediti Jezusu ni ostala brez slabega odmeva v njegovi družini. Z malo domišljije si lahko zamislimo, kako se je na to odzvala šele Petrova tašča. Odšel je za nekim potujočim pridigarjem, potepuhom in klatežem, doma pa pustil ženo, otroke in svoj poklic. Saj je glede tega celo sam Peter spraševal Jezusa, kaj bo dobil v zameno za vse to. Zagotovo je bilo to videti do konca neodgovorno. Kdo bo odslej skrbel za hišo in družino? Od česa bodo živeli? Saj je tudi njegov brat Andrej naredil isto. Jezus je prinesel razdor v njihov dom in postavil vse na kocko. Ni čudno, da je tašča zbolela, da ji je prekipelo in je enostavno »zakuhala«. Zdaj pa naj jih še pogosti in jim streže? In to takšnim lahkomišelnim svobodnjakom, ki

postopajo naokoli? Teolog Božo Vuleta pravi, da ni čudno, da je zbolela in končala na bolniški postelji. Le kdo ne bi? Ko se mi srečamo z ljudmi, ki nam gredo na živce, nam tudi skoči krvni tlak in še kaj! Morda je bila Petrova tašča res prepričana, da bi bil Peter, če ne bi bilo Jezusa, normalen in bi ostal doma. Koliko predsodkov je imela glede Jezusa. Zagotovo slovo od družine ni bilo enostavno. Zdaj pa je spet tu Jezus v njihovi hiši. Meni bi postajalo še bolj vroče že ob tako in tako hudi vročici.

Beremo, da se je Jezus sklonil nadnjo in se je dotaknil, nakar je takoj ozdravela in vstala. Uporabljena je ista beseda, kot je uporabljena za Jezusa, ko je vstal od mrtvih. Gre za prvi čudež, ki ga je opisal evangelist Marko, pa čeprav se ne zdi vznemirljiv in ne zbuja posebne pozornosti. **Jezus ne dela čudežev zato, da z njimi razkazuje moč, ampak da izkazuje usmiljenje in ljudi usposobi za služenje.** Stik z Jezusom naredi Petrovo taščo enako njemu.

Ona zdaj streže, tako kot je prišel tudi on na svet zato, da bi stregel. (S. Fausti) »Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.« (Mr 10,45) Jezus je šel iz shodnice v dom. Kajti v cerkvi na bogoslužju smo zato, da potem vero udejanjimo v domačem življenju in širše. Da pomagamo tistim, ki so prikovani na kakršnokoli posteljo svojih bolezni, od sebičnosti do zasvojenosti. Jezus vedno pristopa in se ne umika pred našimi potrebami in pred našim zlom. Petrovo taščo je prijel za roko, da bi ji posreboval življenje. Obudil jo je v služenje drugim, da bi stregla. **Kajti resnično krščanstvo je služenje.** K Jezusu prihajamo, da bi molili, odhajamo pa, da bi služili. Potrebe sveta so velike in čakajo na nas. Njeno služenje (»diekonei«) je vzor krščanske diakonije (služenja), karitativnosti in gostoljubnosti.

Evangeliji ne opisujejo tipičnega ženskega opravila, ampak uporabijo

izraz, ki označuje služenje. V Apostolskih delih 6,1 imamo sedem moških, ki strežejo ženskam. Jezus sam se označi za tistega, ki služi (Lk 22,27) in umiva noge. **Služenje je najgloblja lastnost Boga, ker je to izraz ljubezni.** Je njegovo bistvo. **Bog je**

vsemogočen v ljubezni. Bog ni gospodar, ampak služabnik svojih bitij. O, kako nedojemljiv je krščanski Bog! Na križu je do konca položil svoje življenje, ker nam služi. (S. Fausti)

Sebičnež, ki živi sam zase, ni pripravljen ljubezni deliti, zato ne

more nikoli služiti. Vstati z bolniške postelje pomeni, da se ne smilimo sami sebi, ampak vidimo potrebe drugih. Takrat smo s tem tudi mi ozdravljeni. S tem, ko strežemo drugim, strežemo Jezusu. Če damo

kozarec hladne vode bližnjemu, ga da -mo Jezusu. Če obiščemo bolnega, s tem obiščemo Jezusa. Če potolažimo obupanega, s tem služimo Jezusu. Bog se je učlovečil zato, da nam lahko služi v ljubezni. **Mera ljubezni**

je, da ljubimo brez mere. Služenje ni znak majhnosti in slabotnosti, ampak veličine in junaštva. Kdor ne služi, s tem izraža egoizem. Kdor pa služi, pa s tem izraža heroizem. **Služiti pomeni pravzaprav kraljevati.** Kajti kdor svoje življenje ljubosumno varuje zase, ga bo izgubil. Kdor pa ga podarja, pa ga bo rešil. Kajti življenje, ki je sebično, je že tako in tako mrtvo in izgubljeno, kdor pa živi za druge, ta ljubi in je prestopil iz smrti v življenje in že zdaj živi večno. (1 Jn 3,14) Zato se ne bojmo ljubiti in služiti. To nas dela pobožanstvene. Kajti kdor ne služi, je zgrešil namen svojega življenja. Evangelij nas uči, da moramo ljubiti bližnjega **kakor** samega sebe. (Mt 22,39) Pri tem moramo biti pozorni, kajti ne pravi nam, da moramo ljubiti bližnjega **namesto** sebe. Krščanska ljubezen edina zmore preseči osebne, nacionalne, rasne, starostne, socialne, verske in vse druge antipatije. Frančišek Asiški je v svoji velikodušnosti v znak tega poljubil gobavca. **»Kristjani smo zato, da posnemamo Kristusa.«** (Janez Zlatousti)

Služenje je naredilo krščanskega Boga za drugačnega od vseh drugih malikov. Njegova ljubezen je sveta ljubezen, ker izhaja iz svobode in iz popolne nesebičnosti.

Če ležimo na svojem ležišču, poviti v bolniške cunje sebičnosti, dovolimo, da se nas dotakne Jezus. Ustvarjeni smo iz ljubezni zato, da z ljubeznijo strežemo in služimo. Petrova tašča je vstala in stregla, kajti skrivnost sreče je v tem, da zmoremo najti radost v veselju drugega. Nikoli ni prepozno za takšno plemenito odločitev, za spreobrnjenje. Vsak dan živimo tako, kakor da bi živeli vse življenje prav zaradi tega dne in ne hodimo tja, kamor vodi utečena pot. **Pojdimo raje tja, kjer še ni poti, da bi pustili za sabo sled.** (T. S. Eliot) Vse bo prešlo, samo dela ljubezni bodo ostala. Sledi ljubezni so neizbrisne. Petrova tašča je s tem, ko je vstala, služila in stregla, pustila takšno sled. Sicer je ne bi omenjali v tretjem tisočletju. Mera ljubezni je, da ljubimo brez mere.

Marija Barborič

evangeljska pastoralna delavka in
voditeljica molitvene skupine v
Evangeljski Cerkvi v Novem mestu

Dar

»Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in to ni iz vas, ampak je Božji dar. Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil.« (Ef 2,8–9)

1. Kaj je to milost?

V ZDA je živel mladenič. Nikoli ni naredil nič slabega. Nekega dne je kartal in »izgubil živce«. Pograbil je pištolo, sprožil in ubil svojega nasprotnika. Prijeli so ga in obsodili. Obsodba je bila: smrt z obešanjem.

Zaradi resnično zglednega življenja, ki ga je živel prej, so se njegovi prijatelji in sorodniki odločili, da bodo s pomočjo zbiranja podpisov prosili za pomilostitev. Mnogi so se podpisali in peticijo predali guvernerju, ki je bil kristjan. Oči so se mu zasolzile, ko je gledal košare, polne peticij. Odločil se je, da bo mladeniča pomilostil. Napisal je pomilostitev in se oblečen v duhovnika napotil v zapor. Ko se je približal celici na smrt obsojenega, je zapornik odskočil od rešetk in zavpil: »Pojdi od tod, ne želim te videti. Imel sem že sedem takšnih, kot si ti. Dovolj mi je bilo vere že doma.«

Guverner mu je poskušal povedati, da ima pomembno, veselo in najboljšo novico zanj. Vendar mu mladenič ni hotel prisluhniti, ampak ga je jezno odganjal. Guverner je žalosten odšel. Takoj zatem je prišel čuvaj in mu rekel: »Vidim, da te je obiskal guverner.« »Kaj? Tisti človek, oblečen v duhovnika, je bil guverner?« je vzkliknil mladenič. »Da, to je bil on in v žepu je imel pomilostitev za tebe, ti pa ga nisi hotel poslušati«. Mladenič je prosil čuvaja, da mu da pero, črnilo in papir in je hitro napisal: »Dragi guverner, dolžan sem vam opravičilo. Žal mi je, da sem se do vas tako obnašal ...« Guverner je pismo prejel in na hrbtno stran napisal: »Primer me več ne zanima.« Prišel je dan usmrtilve. Preden so ga usmrtili, so ga vprašali, če bi rad še kaj povedal. Rekel je, naj povedo celi Ameriki, da ne umira zaradi zločina, ki ga je storil, ampak zato, ker je zavrgeel pomilostitev.

Sveto pismo na več mestih govori, da ni človeka na svetu, ki ne bi grešil. Vsi

smo zgrešili, zato smo tudi vsi obsojeni na smrt. *»Plačilo za greh je namreč smrt.« (Rim 6,23)* Morda misliš, jaz ne grešim. Ali pa, saj nisem tako velik grešnik. Toda Sveto pismo, Božja Beseda, pravi, da zapademo obsodbi, ne glede na to, koliko grehov imamo. Za tega fanta je bil en umor dovolj, da je bil usmrčen. *»Če rečemo, da smo brez greha, sami sebe varamo in resnice ni v nas. Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen. Če rečemo, da nismo grešili, ga delamo za lažnivca in njegove besede ni v nas.« (1 Jan 1,8–10)* Torej, če rečemo, da nimamo greha, ne govorimo resnice in s tem še bolj grešimo, saj delamo za lažnivca Boga.

»Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.« (Jh 3:16,17)

Ko je Bog videl izgubljeno človeštvo in kako je greh iznakazil človeka, ki ga je postavil za krono vsega stvarstva, je iz same ljubezni daroval svojega Sina. Sam Gospod Jezus je umrl namesto nas. Nase je prevzel vso našo krivdo, vse naše grehe, vso našo sramoto in vso kazen, ki bi morala zadeti nas. Umrl je najsrमतnejše smrti kot najhujši zločinec. On, ki je bil brez greha, je zaradi nas umrl kot najbolj osovražen in najbolj zaničevan na tem svetu. Zakaj? To lahko stori samo ljubezen. Kaj smo prebrali? *»Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina.«* Bog ljubi človeka, ljubi vsakega grešnika. Lahko si še tako velik grešnik, vedi, Bog te ljubi. Da, Bog te ljubi. Na vsem svetu ni tako velikega grešnika, ki ga Bog ne bi ljubil. Grešnika ljubi, sovraži pa greh. In to vsak greh, pa naj bo za nekoga še tako majhen. Vendar je tudi ta najmanjši greh pribil Jezusa na križ. Ali veš, kaj lahko stori en sam virus, ki je tako majhen, da ga s prostim očesom ne moremo videti?

En sam virus lahko ubije človeka. Zato lahko še tako majhen greh uniči in pogubi človeka.

*2. »Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in to ni iz vas, ampak je **Božji dar.**«*

Danes se zelo radi obdarjamo, npr. za rojstne dneve, novo leto, obletnice itd. Kdo se ne razveseli darila? Čeprav imamo vsega dovolj, se darila zelo razveselimo. Zakaj? Ker je v darilu izražena pozornost, hvaležnost,

spoštovanje, velikokrat pa tudi ljubezen. Vsakokrat nas gane, ko dobimo darilo. Danes se, dragi bralec, tudi tebi daje darilo in to najlepše in najdragocenejše darilo. Tega darila ti ne daje človek, ampak sam Bog. Te zanima, kaj je v tem darilu? Apostol Jakob pravi, da Bog daje popolno darilo. *»Vsak dober dar in vsako popolno darilo prihaja od zgoraj, od Očeta luči, pri katerem ni spremenbe ne sence menjave.« (Jak 1, 17)*

Vendar pa to darilo ni lepo na pogled, ker je grdo zavito. Zavito je namreč v križ in to v okrvavljen križ. Le kdo bi se veselil takega darila? Ko pa se vendar danes darila tako lepo zavijajo, da ima večkrat samo aranžiranje darila večjo vrednost kot pa samo darilo. Naj ponazorim z enim resničnim primerom, ki se je zgodil, ko sta se poročila neki fant in dekle. Na poročno slavje sta povabila veliko gostov, tudi sorodnika, ki je živel in delal v tujini. Ta sorodnik je nekoliko zamudil. Namerno ali nenamerno, ni znano. Zamudil je. Mladoporočencema je iskreno čestital, jima zaželel

veliko sreče v zakonu in jima izročil darilo – veliko kristalno vazo. Ko je ženin videl, kaj je dobil za darilo, je bil tako razočaran, da je z vso jezo vrgel darilo ob tla, da se je vaza vsa razletela. Ko je sorodnik videl, kaj je storil ženin, ki mu je s tako ljubeznijo in radostjo podaril to vazo, se je sklonil, malo pobrskal po črepinjah in našel ter vsem pokazal pravo darilo, ki se je skrivalo v vazi – ključke novega mercedesa. Ključke od avta, ki jima je bil namenjen, je vtaknil v žep ter žalosten s solzami v očeh in zelo razočaran odšel. Kaj praviš, dragi bralec, kako se je v tem trenutku počutil ženin? Kakšna je bila njuna prva poročna noč in tudi, kako se je ženin počutil vsakokrat, kadar se je spomnil na to?

Koliko ljudi je prejelo Sveto pismo? A so ga z jezo vrgli na polico ali celo stran. Koliko jih je, ki se niso nikoli potrudili, da bi pogledali, kakšno darilo je to. Mnogi imajo Sveto pismo samo kot okras na polici. Res, veliko jih tudi bere, toda ne zato, da bi iskali

resnico, ampak iz neke dolžnosti. Ne potrudijo se, da bi pobrskali, poiskali to, kar jim Bog v resnici daje. Kaj tebi pomeni Sveto pismo? In kaj je ta dar, ki nam ga Bog podarja? Apostol Pavel piše vernikom v Rimu: *»Božji milostni dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.«* (Rim 6,23) In tudi apostol Janez piše vernikom: *»Bog nam je dal večno življenje in to življenje je v njegovem Sinu. Kdor ima Sina, ima življenje; kdor nima Božjega Sina, nima življenja.«* (1 Jn 5,11–12)

Oba apostola pravita, da je večno življenje le v Jezusu Kristusu. Kdor ima Sina, ima življenje. To je dar – imeti Jezusa Kristusa. Ne samo vedeti nekaj o Jezusu, ampak z njim imeti prijateljski odnos. Odnos s tistim, ki te je odrešil.

Ko je bil nekoč apostol Pavel s sodelavcem Silo v ječi in se je sredi noči ječa zaradi potresa v temeljih zamajala, se je ječar strašno prestrašil in padel k nogam apostolov

in ju vprašal: *»Gospoda, kaj naj storim, da se rešim?«* Odgovorila sta mu: *'Veruj v Gospoda Jezusa in rešen boš ti in tvoja hiša!«* (Apd 16,30–31)

Kajti edino Jezus je rekel: *»Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.« (Jn 14,6)*

3. *»Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil.« (Ef 2,9)*

Ta dar nam je dan zastonj. Zakaj? Ker je ta dar že plačan in to zelo drago plačan. V psalmu beremo: *»Nihče nikakor ne more odkupiti brata, ne more dati Bogu odkupnine za svoje življenje. Predraga je odkupnina za njihovo dušo, primanjkovala bo na veke.« (Ps 49,8–9)* In tudi prerok Sofonija piše: *»Niti njihovo srebro niti njihovo zlato jih ne bo moglo rešiti na dan Gospodove jeze.« (Sof 1,18)*

Se pravi, da ni premoženja, ki bi lahko rešilo vsaj eno dušo. Zato vzklika apostol Peter: *»Saj veste, da vas iz vašega praznega življenja, ki ste ga podedovali od očetov, niso odkupile minljive reči, srebro ali zlato, ampak dragocena kri Kristusa, brezhibnega in brezmadežnega jagnjeta.« (1 Pt 1,18–19)* Kako velika cena je bila potem plačana, če ne obstaja dovolj premoženja niti za odkupitev enega človeka. Jezus pa je plačal ceno za vse ljudi na svetu.

Hočemo Bogu dati v zameno dobra dela? Potem se vprašajmo, če se lahko rešimo po dobrih delih, zakaj je bila potrebna Jezusova daritev? Se hočemo rešiti po dobrih delih in poteptati daritev Božjega Jagnjeta? Ali lahko dobra dela nadomestijo Božjega Sina? Nikoli. Kaj pričakujemo od nekoga, ki ga obdarimo? Da nam darilo plača? Ali ne pričakujemo samo tega, da dar sprejme z veseljem in da nam je hvaležen?

Morda si mislimo, kaj je treba teh besed, saj smo dar že sprejeli. Kdaj smo ga sprejeli in kaj se je takrat zgodilo? Poglejmo si za primer apostola Pavla in kaj se je zgodilo v njegovem življenju, ko je sprejel ta dar. Opisan je v 9. poglavju Apostolskih del. Mislim, da ni tako pobožnega in vernega človeka, kot je bil Pavel. Bil je farizej. Sveto pismo je poznal do pikice in ga tudi izpolnjeval. Držal se je vseh zapovedi in še več. V svoji gorečnosti, ko je bil prepričan, da služi pravemu Bogu, je preganjal prve kristjane do dne, ko se je sam

srečal z Jezusom na poti v Damask. Od tistega trenutka, ko je spoznal, kdo je v resnici Jezus Kristus, mu je začel slediti in njegovo življenje se je takrat korenito spremenilo. Spoznal je, da je Jezus Kristus čisto nekaj drugega, kot so ga učili in mu prikazali tisti, ki Jezusa sploh niso poznali. Ko je dojel Božjo milost in veličino Božje daritve in odrešenja, je oznanjal in pisal: *»Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in to ni iz vas, ampak je **Božji dar**.*« Pavel je spoznal, da je to najlepši in najdragocenejši dar. Znal se je veseliti v tem daru, vse ostalo je imel za manjvredno.

Kaj boš ti storil s tem darom, ki ti ga daje Bog? Odločitev je tvoja. Samo dve možnosti sta: dar sprejeti ali dar zavreči. Naj bosta v pomoč zgodbi o fantu, ki je zavrnil pomilostitev, in o mladoporočencih, ki sta darilo sprejela, potem pa ga zavrgla. Naj ti milostni Gospod Bog po Svetem Duhu razodene veličino tega daru in nakloni dovolj moči, da se dobro odločiš.

Lea Brkič

evangeljska pastoralna delavka,
animatorka in moderatorka na
področju družbenih dejavnosti
Evangeljske Cerkve v Novem mestu

Smiselno bogoslужje

Bog je zahteval od očaka Abrahama prav posebno daritev, njegovega sina edinca, ki je bil pravzaprav sin obljube. Zahteval je tisto, kar je Abraham najbolj ljubil. Bog je zahteval del njegovega telesa, živo žrtev, ne pa nekaj materialnega. Čeprav je bil Abraham bogat človek, se vse njegovo bogastvo ni dalo primerjati z njegovim največjim bogastvom – s sinom Izakom.

Abraham bi lahko ponudil Bogu svojega prvorojenca, sina Izmaela. Toda Izmael ni bil sin obljube in tudi Abraham ga ni imel toliko rad kot Izaka. To je razvidno iz bibličnih besed, ki pravijo: »... sina, ki ga ljubiš.«

Morda se ob tem dogodku vprašamo: »Zakaj je Bog zahteval Izaka? Ali ni bila njegova zahteva preveč kruta?«

S tem, da je imel Abraham Izaka neizmerno rad, ni nič narobe. Če pomislimo, da je nanj čakal do pozne starosti, je logično, da je bil Izak zanj najdragocenejši. Bog zahteva od nas ravno to, najdragocenejše. Od nas zahteva najboljšo daritev. Otrok kot potomec svojih staršev je tudi fizični del svojih staršev. S tem, ko Bog zahteva Izaka, zahteva tudi del Abrahama. Bogu so najbolj dragocene žrtve, ki mu jih prinašamo kot del sebe. Izak je bil sin oblube. Njegovo rojstvo je pomenilo izvršitev Božje volje, medtem ko je Izmaelovo rojstvo pomenilo izvršitev človeške volje. Zato Izmael ni mogel biti nadomestna žrtev za Izaka. Bog zahteva »svoje«, ne pa »tuje«. Ko je Savel izvrševal sodbo nad Amalečani po Božjem ukazu, je hotel prinesiti Bogu žrtev od tistega, kar je bilo v Božjih očeh prekleto, tuje. S tem je zgrešil več kot David, ki je dal ubiti Urija in se je polastil njegove žene. Bog ne želi, da mu prinašamo nekaj, kar ni naše, kar je tuje, kar je prekleto. Ali je Božja zahteva še vedno ista?

Bog od nas ne zahteva žrtve naših otrok, ker je dal on sam z daritvijo svojega Sina žrtev vseh žrtev. Ne glede na to, da živimo v času milosti, pa Bog od nas kljub temu pričakuje, da mu prinašamo najboljše žrtve. Zato pravi v Pismu Rimljanom 12,1: »Ker je torej Bog tako usmiljen, vas rotim, bratje: darujte svoja telesa v živo, sveto in Bogu všečno žrtev; to je vaše smiselno bogoslužje.« To je najtežje. Lažje se odpovemo neki materialni stvari, tudi denarju, kot pa sami sebi.

Kaj pa je žrtev telesa? Tisto, kar je v nas najdragocenejše; to smo mi sami. Tudi če mislimo, da sebe nimamo radi, se ima vsak človek zelo rad. Jezus je v zapovedi o ljubezni rekel: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« Vsak človek ima najraje samega sebe, s čimer ni nič narobe. To je naravno. Tako smo ustvarjeni. Ravno zato Bog od nas pričakuje takšno žrtev, ker je to največja daritev. Tudi Bog je dal za nas v daritvi Sina Jezusa na križu.

Zato žive žrtve ne moremo nadomestiti z nobeno drugo žrtvijo. Bog želi nas, našo nesebičnost in požrtovalnost.

Če je nekaj darovano kot žrtev, to pomeni, da ta stvar v bistvu več ne obstaja. Če so naša telesa žive žrtve Gospodu, potem nas več ni, ker umiramo sami sebi. Umiramo svojemu egu, staremu človeku. Žrtev, ki je na oltarju pripravljena umreti človeškemu ponosu, ne ugovarja in se ne prereka. Ne »skače« z oltarja, ker je privezana z vezjo poslušne ljubezni. Če prinašamo Gospodu žrtev svojega telesa, to pomeni, da so naša usta predana Gospodu in iz njih več ne prihajajo prazne besede, ampak besede slavljenja in čaščenja Gospoda. Tudi takrat, ko se nam zdi, da nimamo pravega razloga za to. Naše roke ne opravljajo del v času, ko je bogoslužje, ampak jih raje dvigujemo pred Gospodom, čeprav bi ravno tisti čas hoteli marsikaj postoriti. Kam bodo odkorakale naše noge, ko se odločamo, ali bomo nedeljsko

popoldne preživel na pikniku ali pa bomo izbrali raje bogoslužje? Enako velja za vse ostale dele našega telesa. Ali smo pripravljene dati naša telesa za živo žrtev Gospodu? Živa žrtev je tista, ki boli, ki čuti bolečine. Ali smo pripravljene žrtvovati našo kariero in ugodje, če to Bog od nas zahteva? Ali smo pripravljene umreti celo svojim pravicam? Ali pa bi raje zadovoljili Boga z neko nadomestno žrtvijo?

Abraham je bil pripravljen dati najdragocenejše, ne glede na ceno, ki jo je moral zato plačati. Morda bi kdo pomislil, da je Bog od njega zahteval Izaka zato, ker je Izaka preveč ljubil. Ne gre za to, kajti s tem bi Bog Abrahama kaznoval. Bog ni krut in neusmiljen. Preden človeka kaznuje, ga tudi opozori. Bog ni nikoli Abrahamu očital, da je Izaka preveč ljubil. Nasprotno, Bog mu je želel pokazati, da vse, kar ima, pripada njemu; tudi tisto najdragocenejše in najdražje.

Bog želi tudi nam pokazati, da vse, kar imamo, pripada njemu. Pa ne zaradi tega, ker bi bil Bog sebičen ali pa bi nas s tem poniževal, mučil in ob tem užival. Bog ni sadist. Od nas pričakuje žrtev naših teles za naše

dobro. Takšne žrtve so v našo korist, kajti s tem postajamo mi popolnejši in zrelejši. Zato nas vabi, naj darujemo sami sebe. Ali smo pripravljeni kot Abraham iz dneva v dan predvsem na tak način izpolnjevati Božjo voljo?

Dajanje žrtve telesa ni enostavno, je pa blagoslovljeno. Tisto, kar težko damo, je veliko več vredno, kot tisto, kar damo zlahka. Bog ne zahteva od nas nekaj, česar mu ne moremo dati. Tudi od Abrahama ni zahteval Izaka dokler Izaka še ni imel. Zato, ker je dajanje žrtev nekaj najtežjega, je prav to od Boga tudi najbolj bogato nagrajeno in blagoslovljeno. Tako je bilo tudi v Abrahamovem življenju. Bodimo mu podobni in darovanje naj postane naše vsakodnevno »smiselno bogoslužje«.

Božja zahteva je vera v jagnjetovo kri

»Tedaj bo za vas kri znamenje na hišah, v katerih bivate: ko zagledam kri, pojdem mimo vas; pri vas ne bo moralne šibe, ko udarim egiptovsko deželo.« (2 Mz 12, 13)

Gospod Bog je dal po Mojzesu in Aronu Izraelcem nepričakovan ukaz, kako naj pripravijo pasho (veliko noč). Osnovni simbol praznovanja je bilo jagnje, izbrano iz črede, samec, eno leto star in neoporečen. Bogataš ni smel prinesiti velikega bika, revež pa ne goloba, kajti Božji odlok je bil jasen. **Vsi enako in na isti način**, brez duhovnih inovacij, tekmovalnosti in dokazovanja. Nekdo bi lahko rekel, da je Mojzesov sorodnik in da je pod pokroviteljstvom vplivne osebe, kar mu zadostuje. Nekdo drug pa, da ima prednost in ugodnost, ker je v sorodu z Aronom. Lahko bi se kdo pohvalil,

da ima prednost, da je zelo pobožen, religiozen, dovolj spodoben in sam po sebi primeren in ustrezen ter dovolj moralen, zaradi česar tega ne potrebuje. Zagotovo se je našel kak duhovni inovator s pomisleki, zakaj naj bi jih pred smrtjo rešilo ravno znamenje krvi na hišah in zakaj Bog raje ne nadaljuje njihove osvoboditve s čudeži, ki so se začeli, dokler faraon ne bi popustil? Zakaj jih Bog noče odrešiti s slavnimi čudeži, ampak hoče strašno klanje, žrtev in kri?

Božja odredba, kako naj praznujejo pasho, »mimohod« ali »preskok«, je bila natančna in jasna. Mesec z imenom abib naj postane **prvi med meseci v letu**, kajti začenja se novo štetje. Bog je spremenil vrstni red in tek časa, ker s pasho začenja Božje ljudstvo novo računanje časa. Čas, ki so ga kot sužnji potratili za izdelovanje opeke, ni vreden, da bi ga sploh še omenjali, kajti odkupitev in osvoboditev vedno zavzemata prvo mesto v Božjem srcu. Kajti preden je bil svet, preden je bil satan, preden je bil človek, preden je bil prvi greh v

Edenu, je bil v Božjem srcu že najmodrejši načrt odrešenja. Pasha naj bo kot nov praznik v spomin in naj ga praznujejo iz roda v rod kot večni zakon. Pasho naj praznujejo **samo v skupnosti** in če je kaka družina premajhna za eno jagnje, naj se pridruži večji družini. To je slika občestva Cerkve, zbrane okoli jagnjeta.

Deseti dan od Boga določenega meseca naj si vsak priskrbi po eno jagnje za očetno hišo, ki ga mora hraniti do štirinajstega dneva tega meseca. Če bi karkoli spremenili, smrt ne bi šla mimo njihove hiše. Potrebna je bila natančnost, preciznost! V teh štirih dneh je šel vsako jutro vsak oče kot avtoriteta pogledat jagnje, ki je bilo privezano, da bi ugotovil, ali se je na njem pokazala kaka hiba, madež, bolezen. Samo brezhibno jagnje je lahko zadovoljilo potrebo po Božji svetosti. **Zakaj?** Ker je bilo vsako pashalno jagnje simbol Kristusa, ki je naše novozavežno pashalno jagnje. (1 Kor 5,7b) Tudi Jezus je bil zadnje dneve, preden je bil križan, prav tako pod stalnim nadzorom judovskih

avtoritet (zvečer je šel iz Jeruzalema proti Betaniji in Oljski gori, zjutraj pa se je vračal v mesto), a ker na njem niso našli nobene krivde, so njegovo nedolžnost umazali s svojo krivično zaroto. Jezus je bil edini brezgrešen človek, ki je živel na zemlji, vse od padca v greh v edenskem raj. (1 Pt 2,22) Celo poganski rimski prokurator Pilat je priznal, da na njem ni našel nobene krivde.

V Izraelovi skupnosti ni nihče pashe obhajal sam ali pa po svoje. Gospodov ukaz je bila skupnost v edinosti. Vsak, še tako svet in čist vernik – solist, je moral umreti, čeprav bi uporabil jagnjetovo kri. **Kajti »sam kristjan, ni kristjan!«** Solus Cristianus – Nullus Cristianus. (Tertulijan) Kristjan, ki ni skupaj z drugimi, ki je solist, ni kristjan. Zato je že na začetku Stvarnik rekel: »Ni dobro za človeka, da je sam ...« (1 Mz 2,18) **Ni čudno, da je danes toliko upornikov duhovno mrtvih, zato pazimo, s kom se družimo.** Božja odredba pravi, da je morala imeti vsaka posoda privezan pokrov, kajti ko bi kdo v hiši

(šotoru) umrl, so morali posodo takoj pokriti in paziti, da ne bi prišel vanjo vonj smrti. (4 Mz 19,15) Božji otrok je posoda, zato mora paziti, da je pokrit, ko se sooča z duhom in vonjem duhovno mrtvega vernika, ne pa, da se z njim družijo.

Proti večeru (med sončnim zahodom in trdo nočjo) se je ob zaklanem pashalnem jagnjetu zbrala vsa Izraelova skupnost (**qahal, ekklesia**), vzela nekaj krvi in z njo pomazala podboja in naddurje hiš, v katerih so jedli jagnje, pečeno na ognju, nekvašen kruh in grenka zelišča. (2 Mz 12,6b-8) Zunaj vrat sta bili Božja sodba in smrt, znotraj vrat pa mir in življenje. Vsak Izraelec je moral verjeti v Božjo obljubo, ne pa v svoja lastna izkustva, doživetja, občutke, hotenja in razglabljanja. **Gospod je videl vrednost jagnje-tove krvi. Kri je bila zunaj, Judje pa so bili znotraj in krvi niso mogli videti. Morali so verjeti.** Izraelci niso bili v strahu, kaj se dogaja zunaj, kajti na vratih je bila kri. Ni jih bilo strah pred morilno šibo Božje jeze.

Praznovati so morali s prepasanimi ledji, s sandalami na nogah in s palico v roki, jesti pa so morali naglo, kar je označevalo njihovo pripravljenost in odločitev, da želijo in hočejo zapustiti Egipt in iti v novo, obljubljeno deželo svobode.

Gospod Bog ni sprejel nobenega odstopanja in nobenega opravičila. Celo tujec, ki je praznoval z njimi pasho, je moral biti obrezan. Obreza je znamenje Božje zaveze z Izraelom. **Pri Judih so bili obrezani samo moški, kajti ženske so imele svoj položaj v moških.** Tako ima tudi Cerkev kot Kristusova zaročenka svoj položaj v Kristusu in je skupaj z njim križana. Apostol Pavel pravi: »V njem (v Kristusu) ste bili tudi obrezani, in sicer z obrezo, ki je ni naredila človeška roka, ampak s Kristusovo obrezo, s katero ste slekli svoje meseno telo. **S krstom** ste bili namreč pokopani skupaj z njim in v njem ste bili tudi obujeni po veri v delovanje Boga, ki ga je obudil od mrtvih.« (Kol 2,11-12) Odredba je bila jasna: če angel ne vidi krvi, mora v hiši umreti

prvorojenec. Oni bi lahko dali na vrata koščke nekvašenega pashalnega kruha, a bi bili vseeno pogubljeni. Ali pa celó kose zlata. **Gospod je zahteval kri, kajti sveti Bog ni gledal na njih, ampak je gledal na kri.** Njih je gledal skozi kri, kajti ni drugega sredstva odrešenja, razen dragocene Jagnjetove krvi.

Pashalni dogodek se nam zdi na videz nespameten, nesmiseln in pretiran. Kakšno korist ima brezčutno ubijanje jagnjet? Vsak skeptik, dvomljivec bo slej ko prej vprašal: »Kako sploh lahko kri čisti grehe?« **Toda kristjan lahko odgovori z vprašanjem: »Kako pa lahko voda pogasi žejo?«** Skeptik bo moral priznati, da ne ve, kako to deluje, a da kljub temu ve, da voda pogasi žejo. Tudi kristjani ne vemo, kako kri čisti grehe in kako osvobaja, toda kljub temu vemo, da to drži. Bog ne zahteva, da moramo razumeti njegov načrt odrešenja. On nas sprašuje le, ali mu poslušno zaupamo?

Božja zahteva je bila jagnje. Ne pa kak odrasel in nakodran oven,

robusten, grob in trmast, ki komaj čaka, da mu zavre bojevita kri, da v bitki pokaže moč svojih ostrih rogov. Božja zahteva je bila enoletno jagnje. Ne pa kaka stara, osivela, toga, ravnodušna, bedasta ovca, ki se ne da voditi in blodi po stranpoteh, njeno meso pa je trdo, neokusno in žilavo. Božja zahteva je bila jagnje – mehko, milo, nežno, krotko, blago, zdravo, poslušno in polno zaupanja. Božja zahteva je bila jagnje, ki srečno in veselo poskakuje in beketa, otroci pa mu nosijo sočno travo, se z njim igrajo kot z ljubljencem in mu dajejo ljubkovalna imena. Lahko si zamislimo grozo, drhtenje, trepet in bitje srca, ko je oče vzel v roke nož in k sebi poklical jagnje. In jagnje je poslušno priteklo k njemu, otroci pa so jokali za svojim ljubljencem, s katerim so se igrali. Oče je v hipu postal nedojemljiv in strašen klavec s krvavimi rokami. Vsi so se obrnili proč, da ne bi tega gledali.

To je le blede senca strašnega dogodka, ki se je zgodil na Golgoti. Jezusova mati Marija je vsa iz sebe obrnila svoj pogled od osorne

množice razjarjenih ljudi in trpečega sina. Zvesti učenec Janez je točil solze. V nebesih pa je čutil strašno bolečino Bog Oče, saj mu je pokalo srce, medtem ko se je odzvalo poslušno Božje Jagnje, ki je na križu odvezlo grehe sveta. **Strašno klanje je odločalo o tem, kdo bo umrl: nedolžno jagnje ali pa najdragocenejši otrok v hiši.** Pashalno jagnje je bilo nataknjeno na les in položeno na ogenj, Božje jagnje pa je bilo pribito na les križa in položeno na ogenj Božje sodbe za naš greh. Grozna in strašna bolezen greha – smrt je zahtevala grozno in strašno zdravilo – križ.

Mojzes pa je rekel vsem Izraelovim starešinam: »Pojdite in si priskrbite živali za svoje družine ter zakoljite pashalno jagnje! Vzemite šop hizopa in ga pomočite v kri v skledi in z njo pomažite naddurje in podboja! Nobeden izmed vas naj do jutra ne hodi ven skozi vrata svoje hiše. Gospod pojde mimo, da udari Egipt. Ko bo videl kri na naddurju in na podbojih, pojde Gospod mimo vrat in

ne bo pustil, da bi Pokončevalec vstopal v vaše hiše in pobijal ...« (2 Mz 12,21-23) **Božja zahteva je bila vera v jagnjetovo kri, pasho pa so morali obhajati vsi skupaj v edinosti, na istem kraju, isti čas, vsi enako in vsi na isti način.**

Te še ne peče vest, da delaš po svoje? Še ne slišiš drhtenja in glasnega bitja svojega srca, ker si Sveto pismo tolmačiš na svoj način? Si še vedno ravnodušen do greha in do uporništva? Se ne bojiš Božje sodbe, ker razbijaš edinstvo Cerkve? Ti ni nič mar zaradi strašne in grozne smrti Božjega Sina, ki umira zato, da bi bili »vsi eno«? (Jn 17,21) Ali res v svoji zaslepljenosti ne slišiš ljubečega krika z Golgote?

Lahko si zamislimo, da pride Gospod do hiše, v kateri živi **ateist ali pa agnostik**. On je ta najstarejši sin, prvorojenec. Na svojih vratih ima namesto znamenja odrešujoče krvi napisano: »Jaz v to ne verjamem!« In: »Morda je kaj v tem, ampak ...« Ko bo prišel odločilni trenutek groze

smrti, bo za takega človeka prepozno. Nadalje si zamislimo, da gre Gospod do hiše, v kateri živi **tradicionalni vernik** katerekoli Cerkve. Je krščen, hodi v cerkev, bere Sveto pismo, moli, se javno razglašča za kristjana, dela

druge religije, prakticiram novodobne duhovne alternative, sem zelo moralen, pošten in dober človek, ki živi po načelu univerzalnega zakona ljubezni ...» Tudi tak mora umreti in živeti v večni pogubi pekla.

dobra dela, a nima osebnega odnosa z Odrešenikom. On je ta najstarejši sin, prvorojenec. Na svojih vratih nima znamenja odrešujoče krvi osebne vere. Tak človek mora umreti in živeti v večni pogubi pekla.

Lahko ima kdo na svojih vratih napisano: »Jaz sem **prispadnik neke**

Kaj se zgodi, ko pride Gospod do hiše, v kateri živi **liberalni vernik**, ki si vse dovoli in se zanaša samo na Božjo milost? Vrata ima označena s krvjo, a žal to dragoceno kri zlorablja in je ne ceni. Tudi tak mora umreti.

Kaj pa, ko pride Gospod do hiše, v kateri živi ošabni **legalist**, biblični

verniki postave in predpisov, novozavezni farizeji, ki se zanašajo na svojo pravičnost, zasluge, moralnost, čistost, svetost in pravovernost? Tak je prepričan v svojo lastno razlago Svetega pisma, ima se za boljšega od drugih in veruje, da živi po Svetem pismu. Drži, da je tak človek **videti zelo pobožen**, a žal mora umreti in živeti v večni pogubi pekla.

Kar Gospod najde na tvojih vratih, je odločujoče za vso večnost. Egipčani niso poznali skrivnosti in moči jagnjetove krvi, zato niso bili odkupljeni in odrešeni. Njihovi bogovi jim niso pomagali, niti njihovi čarovniki in duhovniki. Njihov duhovni sad je bil drugačen. Tisto pogubno noč se je po deželi plazil strašen jok in duh smrti. Vsepovsod so umirali: na ulicah in poljih, v posteljah, bazenih, vojašnicah, templjih, palačah ... Povsod je vladala smrt in ni bilo hiše, kjer ne bi bilo vpitja. Tudi faraonov prestolonaslednik je umrl. Vsi egipčanski mrtvi bogovi so bili poraženi, ponosni faraon pa je postal spomenik, s katerim Bog dokazuje vsej zemlji, **da**

je samo on edini Gospod.

Ravno tisto noč pa so Izraelci pripravljali prtjago za potovanje v obljubljeni deželo svobode. Ko so zapuščali svoje hiše, je bila na vratih še vedno jagnjetova kri. **Osvobojeni in živi so bili samo zaradi jagnjetove krvi, ne pa zaradi velikih čudežev, ki jih je Gospod poslal nad Egipt.** Če bi Jezus Kristus vse do danes hodil po judovskih mestih in po deželah vsega sveta, delal dobra dela in čudeže, izganjal demone, ozdravljaj bolnike in obujal mrtve, se nikoli ne bi pretrgala zavesa v templju in brez krvavega križa ne bi bili odrešeni, ker brez prelivanja krvi ni odrešenja. (Heb 9,22) **Ne samo čudeži, ampak samo križ! Ne samo čudeži, ampak samo jagnje!** Zato apostol Pavel ni hotel oznanjati ničesar drugega, razen Križanega, kajti kdor ne veruje v Sina, nima življenja. (Jn 3,36)

Naj zaključim: Živel je umetnik, slikar, ki je slikal čudovite slike. Tudi drugi slikarji so jih slikali z dragocenimi in s posebnimi barvami. Toda nihče ni

mogel prekašati starega umetnika, ki je slikal z neko izjemno barvo, ki je dajala slikam odličnost in sloves. To je bila posebna rdeča barva, ki je žarela in sijala iz vsake njegove slike ter ga naredila za najbolj znanega umetnika. Drugi slikarji so prihajali k njemu in preučevali njegova umetniška dela ter ga spraševali, kakšna je njegova rdeča barva, da daje njegovim umetninam takšno mogočnost in izjemnost. Toda stari umetnik se je samo smehljaj in vedno isto odgovoril: »Te skrivnosti pa vam ne izdam!« Sklonil je svojo glavo in nadaljeval z delom. Končno so odšli nekateri na Daljni vzhod in tam kupili najdražja barvila, posebne pigmente rdeče barve, da bi posnemali starega umetnika, a jim ni uspelo. Nikakor niso mogli odkriti in raziskati skrivnosti njegovega slikanja. Potem so zamenjali čopiče in mislili, da je skrivnost v tem, a nihče ni mogel ponarediti njegove barvitosti.

Umetnik je osivel, ostarel in nekega dne umrl. Našli so ga mrtvega pred njegovo sliko. Rekli so: »Zdaj bomo

odkrili njegovo skrivnost!« Začeli so poizvedovati, raziskovati in brskati po njegovem umetniškem ateljeju, a zaman. **Ko pa so ga preoblekli, da bi ga pripravili za pokop, so našli na njegovem telesu, na prsih blizu njegovega srca rano, ki je bila tam vse njegovo življenje.** V tem je bila slikarjeva skrivnost. Za rdečo barvo je uporabljal svojo lastno, srčno kri. Ta ni zbledela kot druge rdeče barve in je zelo žarela.

Poznam umetnika, ki je prekašal starega slikarja. On nima skrivnosti, on mi jo je razodel. Jezus Kristus mi je dal najboljše, kar je imel. Dolgujem mu večno zahvalo. Sliko mojega večnega odrešenja je ovekovečil s svojo lastno, srčno krvjo, ko je kot jagnje umrl zame na križu Golgote. Nič in nihče se ne more primerjati z njim. Njegova umetnina sem, popolna in dragocena, odkupljen z njegovo krvjo, vsem v občudovanje.

dr. Daniel Brkič

KOLIKO STANE ČUDEŽ ?

Tess je bila čudovita majhna deklica. Ko je bila stara osem let, je slišala pogovor med očetom in mamo o njenem mlajšem bratcu Andreju. Vse, kar je vedela, je bilo to, da je bil bolan in da so bili v finančni stiski. Ker oče ni imel dovolj denarja za hišo in za vse stroške, ki so bili povezani z zdravljenjem Andreja, so se morali preseliti v stanovanjski blok.

Bratca bi lahko rešila samo zelo draga operacija, vendar se je zdelo, da ni nikogar, ki bi jim lahko posodil

denar. Tess je nekoč slučajno slišala očeta, ki je rekel svoji objokani ženi, da lahko Andreja reši samo čudež.

Tess je odšla v svojo sobo in vzela steklen kozarec za marmelado, ki ga je hranila na skrivnem mestu v omari. Ves drobiž iz kozarca je stresla na tla in ga pozorno preštela. Celo trikrat. Seštevek je moral biti natančen. Ni se smela zmotiti. Vse kovance je previdno zložila nazaj, nato pa je hitro smuknila iz stanovanja. Odšla je v bližnjo lekarno, nad katero je visela slika indijskega poglavarja.

Potrpežljivo je čakala na farmacevta, ki pa je bil preveč zaposlen, da bi jo opazil. Tess je z nogami podrsala po tleh. Nič. Potem se je glasno odkašljala. Nič. Nato pa je vzela cekin iz svojega kozarca in ga vrgla na sprejemni pult. Uspelo ji je!

»Kaj želite?« je farmacevt vprašal z nejevoljnim glasom. Ne da bi počakal na odgovor je rekel: »Pogovarjam se z bratom iz Chicaga, ki ga že zelo dolgo nisem videl.«

»No, jaz pa se želim pogovoriti z vami

o MOJEM bratu,« je rekla Tess z enako barvo glasu. »Je zelo, zelo bolan ... in zanj želim kupiti čudež.« »Kako prosim?« je vprašal farmacevt. »Ime mu je Andrej in v njegovi glavi

raste nekaj slabega. Moj očka je rekel, da ga lahko reši samo čudež. Torej, koliko stane ta čudež?« »Deklica, žal tukaj ne prodajamo čudežev. Zelo mi je žal, vendar ti ne

morem pomagati,« je rekel farmacevt, ki se je le nekoliko omehčal.

»Poslušajte, s seboj imam denar, da ga bom plačala. Če pa ne bo dovolj, bom že poskrbela za preostanek. Samo povejte mi, koliko stane.«

Farmaceutov brat je bil zelo lepo oblečen. Deklico je vprašal: »Kakšen čudež potrebuje tvoj bratec?«

»Ne vem,« je odgovorila Tess. Njene oči so se kar zasvetile. »Vse, kar vem, je to, da je zelo bolan. Mami je rekla, da potrebuje operacijo, vendar je očka ne more plačati, zato želim darovati svoj denar.«

»Koliko ga imaš?« je rekel mož iz Chicaga.

»En dolar in enajst centov,« je odgovorila komaj slišno. »To je ves denar, ki ga imam, vendar ga lahko še dobim, če bo potrebno.«

»Kakšno naključje! En dolar in enajst centov – točno toliko kolikor stane čudež za majhne bratce.« V eni roki je držal denar, z drugo pa je prijel njeno roko in rekel: »Odpelji me do vašega doma. Želim videti tvojega brata in spoznati tvoje starše. Morda

pa imam prav tak čudež, ki ga tvoj bratec potrebuje.«

Ta dobro oblečeni mož je bil Dr. Carlton Armstrong, nevrokirurg. Operacijo je opravil zastonj. Andrej je bil kmalu zatem doma, njegovo zdravljenje pa je potekalo zelo dobro. Mati in oče sta se veselo pogovarjala o spletu dogodkov, ki so jih pripeljali do te sreče.

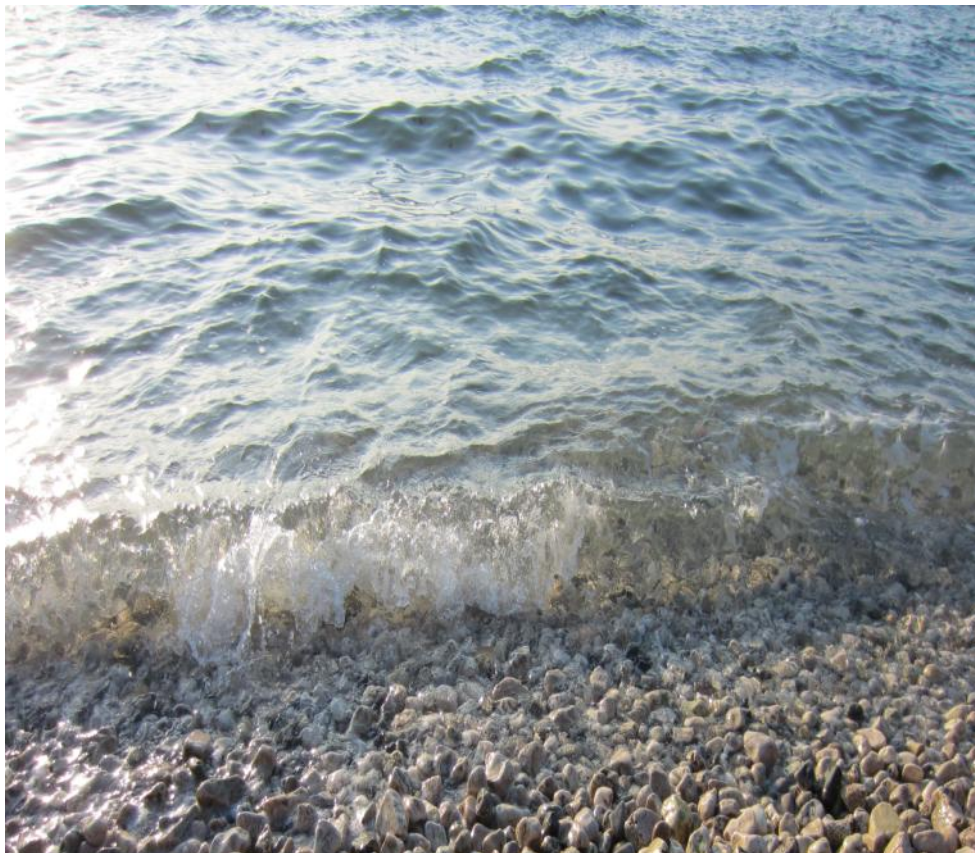
»Ta operacija,« je zašepetala mama, »je bila pravi čudež. Sprašujem se, koliko bi stala?«

Tess se je nasmehnila. Točno je vedela, koliko stane čudež ... En dolar in enajst centov ... plus vera majhnega otroka.

Nauk zgodbe. Čudež ni izključitev naravnega zakona, ampak operacija višjega. Resničnost te zgodbe ni potrjena. Ne glede na to, ali je resnična ali ne, to ne zmanjša vrednosti sporočila ... Niti vere otroka.

Prevod: Ema Vitek

vir: <http://www.inspire21.com/stories/faithstories/howmuchmiracle>

**Tisti, ki globoko ljubijo,
se nikdar ne postarajo;
lahko umrejo od starosti,
vendar umrejo mladi.**

(Sir Arthur Wing Pinero)

ANGELI NA ULICI

Diane, mlada kristjanka in študentka, je bila čez poletne počitnice doma. Nekega večera je šla na obisk k prijateljem. Čas jim je kar hitro mineval, saj so imeli veliko dogodivščin, ki so jih želeli deliti drug z drugim glede preteklega šolskega leta.

Ostala je dlje, kot je načrtovala in zato je morala iti domov sama. Ni se bala, ker je živela v majhnem mestecu in dom je bil oddaljen le nekaj ulic.

Medtem ko je hodila ob visokih brestih, je prosila Boga za varnost in pomoč. Ko je prišla do bližnjice k svojemu domu, se je odločila, da bo šla po njej. Na pol poti je opazila nekega moškega, ki je tam stal, kot da bi čakal nanjo. Bilo ji je neprijetno, a je začela prositi Boga za zaščito. Obdal jo je tolažeč občutek tišine in varnosti, počutila se je, kot da bi nekdo hodil ob njej.

Ko je prišla na konec uličice, je šla mimo tistega moža in prispela varno domov.

Naslednji dan je prebrala v časopisu, da je nekdo posilil neko mlado dekle na isti uličici in le 20 minut po tem, kar je bila ona tam. Preplavila so jo čustva in spoznanje, da bi to lahko bila ona, jo je spravilo v jok.

Začela se je zahvaljevati Bogu, da jo je varoval in prosila za pomoč temu

nesrečnemu mlademu dekletu. Odločila se je, da bo šla na policijsko postajo, da bo povedala svojo zgodbo, saj je bila mnenja, da bi storilca lahko prepoznala. Policisti so jo prosili, če bi lahko šla v identifikacijsko sobo, kjer bi pogledala vrsto domnevnih storilcev in pokazala, kateri je pravi. V trenutku ga je identificirala. Ko so mu povedali, da so ga prepoznali, se je zlomil in priznal krivdo.

Policist se je zahvalil Diane za njen pogum in jo vprašal, če lahko kaj naredijo zanjo. Diane je zanimalo, kako to, da ni napadel nje, zato je prosila policiste, če ga lahko to vprašajo. Odgovoril je: »Ker ni bila sama. Ob njej sta hodila dva velika moža.«

Nauk zgodbe: Ne podcenjujte moči molitve.

Prevod: Tabita Jovanović

vir: <http://www.inspire21.com/stories/faithstories/angelsalley>

Odkrivamo darove Božje narave (4)

Ali uživate v počitnicah?

Se v poletnih dneh odpravite kdaj ven odkrivat lepoto in bogastvo Božje narave?

Lučka se je zelo veselila prostih dni. Pri zeliščarskem krožku se je prijavila na počitniško delavnico o spoznavanju in uporabi zdravilnih zelišč, ki rastejo v gorah. Z velikim pričakovanjem je odštevala dneve do začetka.

A dan pred odhodom na delavnico se ji je zgodila nesreča. Nerodno je stopila s kolesa in si zvila nogo. Seveda si je boleč gleženj takoj namazala s tinkturo arnike, ki so ji naredili pri zeliščarskem krožku. Bolečine niso bile več tako hude, a vseeno je morala nekaj dni počivati. Ravno toliko, da je delavnica minila

brez nje.

Da bi jo malo potolažili, smo prosili njeno mamo, če jo lahko pripelje na naš vrt. V teh vročih dneh je greda s pisanimi zelišči dehtela od najrazličnejših opojnih vonjav. Tudi šumela je od številnih čebel, čmrljev in metuljev, ki so obiskovali zdravilne in dišavne rastline s cvetovi. Vsak dan smo jih nabirali in pripravljali za šopke, čaje, tinkture, mazila ...

Lučki smo dali zložljiv stolček, da se nam je lahko pridružila. Pogled na cvetoč in dišeč zdravilni vrt jo je v hipu razveselil. Prav razživela pa se je, ko smo skuhalo čaj iz sveže natrgane mete, ki poleti najbolj prija hladno.

»Kakšna dobra zamisel, metin čaj!« je vzkliknila. »Zelo primeren je za vroče dni, saj ima razkuževalne lastnosti.« Spomnila se je še: »Metin čaj deluje tudi proti vnetjem in krčem prebavnih organov, pomaga pri migreni in bolečih dlesnih ali zobeh.«

Meta se je na našem vrtu kar bohotno razrasla. Tudi mi smo vedeli nekaj

podatkov in smo Lučko lahko dopolnili: »Za blaženje težav pri vnetju dihal si lahko pomagamo z vdihavanjem vroče pare poparka iz mete. Metine kopeli pa lajšajo revmatične težave.«

Zraven mete je prav tako bujno rasla melisa. Večkrat si skuhamo čaj iz svežih listov, zdaj pa smo jih nabirali, da jih bomo posušili za zimo. Lučka je med prsti zmečkala list melise in list mete in primerjala dišavi med seboj. Potem nam je povedala, kakšen je glavni učinek melise: »Melisin čaj deluje pomirjevalno in izboljšuje spanec. Za pomiritev je učinkovita tudi melisina kopel. Če se slabo počutimo, si lahko položimo pod vzglavje vrečico posušene melise.«

Ko smo z natrganimi listi melise napolnili košaro, smo Lučki stolček premaknili na gredici malo naprej, od koder se je širil prijeten vonj kamilic. »O, kamilice! Spominjajo me na čas, ko sem bila še majhna in mi je mama iz njih kuhala čaj, kadar me je bolel

trebuh,« se je raznežila.

»Ali veš, da je bila kamilica najbolj priljubljena domača zdravilna rastlina naših babic?« smo jo vprašali. Seveda je vedela. In tudi to, da

kamilica pomaga pri različnih vnetjih, ki jih lahko zdravimo s čajem, s kopelmi ali z obkladki.

Hitro smo obrali odprte cvetove in potem Lučki pomagali, da se je premaknila do žajblja. Takoj se je spomnila, kaj se je o njem naučila pri zeliščarskem krožku: »Žajbelj vsebuje

eterično olje, ki deluje razkuževalno pri vnetju v ustih in grlu, lajša kašelj in zdravi začetke gripe.«

»Žajbelj pa lahko uporabljamo tudi kot začimbno rastlino pri mesu, krompirju in drugih jedeh,« smo jo dopolnili.

»Katera rastlina pa je to?« je zanimalo Lučko, ki je kazala na ozka in visoka stebelca, porasla z majhnimi lističi in še manjšimi svetlo vijoličnimi cvetovi.

»To je majaron, ki je tako kot žajbelj začimbna in zdravilna rastlina,« smo ji pojasnili. »V hrani krepi živce, izboljšuje delovanje črevesja in pospešuje izločanje urina. Iz majaronovih listov in cvetov si lahko naredimo mazilo, ki pomaga pri nahodu. Kopel z majaronovim čajem pa pomaga pri glavobolu in nespečnosti,« smo bili veseli, da je Lučka na našem vrtu spoznala novo zelišče.

Na sosednji gredi smo imeli posejano zelje. »Morda veš, da je tudi zelje zdravilna rastlina?« smo jo vprašali. »Ja, vem. V antični dobi so zelje upo-

rabljali le kot zdravilno rastlino, takrat še niso poznali njegove uporabnosti v kuhinji, kot jo poznamo danes.«

»Ali niso včasih pravili zelju 'zdravnik revežev'?« smo jo spraševali naprej. »Res je. To pa zato, ker je učinkovito kot prva pomoč pri zdravljenju nujnih primerov,« je vedela. »Pri opeklinah ali pikih žuželk si lahko pomagamo tako, da zmečkamo zeljni list in ga damo na prizadeto mesto. To takoj omili bolečino in pospeši celjenje. Na enak način lahko zdravimo tudi druge manjše poškodbe, odrgnjeno kožo, hude gnojne rane in zanohtnico.«

Postajalo je čedalje bolj vroče, zato smo sklenili, da bomo končali z nabiranjem zelišč in nadaljevali naslednji dan. Lučka je obljubila, da bo spet prišla na pomoč. Veseli smo bili tega, saj nas je na zeliščnem vrtu čakalo še veliko zdravilnih rož: rožmarin, bazilika, plahtica, šatrajka, sivka ...

Preden sta se z mamom odpeljali domov, smo zanju odtrgali opojno

dišečo rdečo vrtnico. Medtem ko jo je duhala, nam je Lučka povedala, kaj je o vrtnici prebrala v eni knjigi: »Cvet vrtnice je kot skrivni laboratorij, v katerem nastajajo prefinjene vonjave. Uporabljamo jo za čaj, ki je dober za pljuča, prebavila in srce, za sirup, ki pripomore k boljšemu zdravju, za kapljice, ki so dobre za oči in za kopel, ki pomaga pri revmi.« Z žarečimi očmi nas je vsakega posebej pogledala in dodala: »Šopek svežih vrtnic pa je večno zdravilo za ljubezen.«

Lučka je redno prihajala na naš vrt. Noga se ji je hitro pozdravila, saj si jo je pridno mazala z arnikino tinkturo in šentjanževim oljem. Prav gotovo pa ji je pomagalo tudi to, da je bila veliko

med cvetočimi zelišči in vdihavala njihov omamni vonj. Naredila je prelepe dišeče šopke in jih podarila prijateljem in sorodnikom. Predvsem tistim, ki nimajo vrta, da so jih obesili v kuhinji in jih bodo uporabljali za začimbe in čaje.

Tako je, kot že nekajkrat prej, spet ugotovila, kar vedno pravi naša teta, da vsaka slaba stvar prinese eno dobro.

Zaradi poškodbe ni mogla na delavnico v gore, je pa doma, na mikrokozmosu zemlje in sonca, odkrila cel makrokozmos Božje darežljivosti in miline.

Mira Grahek

Soli Deo Gloria

po skavtsko

Tabor Royal Rangerjev

2013

(Fotoreportaža)

Društvo evangelijskih skavtov Royal Rangers je tudi letos pripravilo nepozaben tabor, ki se je odvijal na Gorenjskem, natančneje v Mišačah od 13. 8. do 17. 8. 2013. Tabor je štel skoraj 100 udeležencev. Letos je bila posebnost tudi v tem, da je bil na taboru organiziran oddelek za odrasle udeležence, stare od 18 let naprej.

Kot ponavadi smo si organizatorji tabora tudi tokrat prizadevali, da bi lahko prispevali k razvoju mladih, doseganju njihovih telesnih, intelektualnih, socialnih, duhovnih sposobnosti in moralnih vrednot. Skozi celoten program smo se osredotočali predvsem na štiri področja rasti, in sicer na telesno, duševno, duhovno in družbeno rast, kar predstavljajo tudi štirje zlati kraki v emblemu Royal Rangerjev. Glede na to, da organizatorji tabora stremimo k temu,

da so udeleženci čim več v stiku z naravo, so bile udeležencem ponujene različne aktivnosti, od plezanja, pohodov, gradnje tabora, rafta, izdelovanja naravnih inštrumentov, kovaštva ipd. Prav tako smo organizatorji tabora pri udeležencih bodrili in razvijali čut odgovornosti, sožitja, medsebojnega spoštovanja, sprejemanja drugačnosti in razvijanja prijateljstva.

Ker pa je vsak tabor evangelijskih skavtov obarvan tudi z duhovno mislijo in ker si organizatorji tabora želimo, da bi udeleženci razvijali tudi osebni, pristni odnos z Jezusom Kristusom, je bila tudi tokrat glavna tema tabora usmerjena na duhovno področje rasti. Ko se ozremo naokoli in občudujemo čudovito stvarstvo, ko vidimo mogočne gore, ki se s svojo snežno krono ponosno dvigujejo proti nebu, ko vidimo travnate livade, ki pomirijo našega duha, ko vidimo bistro, zalo, čisto reko, ki nas spomni na to, da je nekdo opral naše grehe, ko vidimo brhke popke in cvetove pozno poletnih cvetlic, ko poslušamo najlepše simfonije ptičjega žvrgolenja, lahko rečemo le eno: Soli Deo Gloria! Kar v prevodu pomeni: Samo Bogu naj bo slava! To je bila tudi tema letošnjega tabora.

Glede na to, da živimo v družbi, ki ima očitno krizo identitete in integritete, ki ne ve več komu pripada, ki ne pozna svojih karakteristik, smo si letošnji duhovni koncept zamislili tako, da smo skozi celoten tabor sledili priliki o izgubljenem sinu. Sprva smo se ubadali z iskanjem in definiranjem naše identitete, talentov in darov, poiskali smo obljube, ki nam jih je dal naš Stvarnik, poiskali smo sinovstvo, ki ga imamo v Bogu. Prav tako smo ugotovili, da so del naše identitete tudi padci, krize, napake, izgube, zmote, zato smo stremeli k temu, da se naučimo odpustiti sebi in drugim ter da si znamo postaviti cilje in jih uskladiti z Božjimi načrti. Nadalje smo ugotovili, da je nujno potrebno, da svoje življenje postavimo pred zrcalo resnice Božje besede, da temeljito pogledamo vase in preverimo, če so naša življenja urejena in čista. Pomembno je namreč, da srečo iščemo v stvareh, ki so večne, neminljive, pomembne in bistvene. In končno smo ugotovili, da je nad nami Božja milost, kateri ni nič nemogoče. Ugotovili smo, da smo bili prej mrtvi, a smo oživel, da smo bili prej izgubljeni, a smo sedaj najdeni. Če smo prej taval, v nesmislu tega sveta, potem je naša identiteta sedaj ukoreninjena in posinovljena v Bogu, ki

odpušča in oživlja. In ravno zaradi tega, ker je on obudil mrtvega in praznega človeka, mu lahko z vsemi našimi talenti, darovi in sposobnostmi rečemo: *Soli Deo Gloria!*

Pomembno je torej, da v našem vsakodnevem vrvežu in postmodernistični apatičnosti, zagrenjenosti, družbi materializma, uživaštva, neoliberalizma, izkoriščanja delovne sile, imperialistične ekonomije ne govorimo o Bogu, ampak raje govorimo z Bogom, ki nas neprestano humanizira in celo sam postaja merilo človeka - *Homo mensura*. Če želimo najti esenco naše eksistence, če želimo najti svojo identiteto, se moramo seznaniti s paradoksom smrti Boga, torej s »trpečim kriminalcem«, visečem na križu, ki je nedolžen in brezgrešen, a kljub temu še vedno z močnim glasom vpije: »Človek, ljubim te.« Vsaka naša ideja in misel naj se tako začne s človekom, tako kot se teologija začne z antropologijo, ker se je Bog sam razodel v človeku. Če pa postmodernistična družba trdi, da je Bog mrtev in odsoten, potem ji s sarkastičnim tonom lahko odgovorimo samo tole: »Naš Bog ni mrtev, žal nam je za vašega!«

Slika 1 (zgoraj): Postavitev mobilnega tabora. Saj nas Bog nenehno usposablja, zato moramo biti fleksibilni in vedno pripravljen na spremembe.

Slika 2 (zgoraj): Bog nas vodi po poteh, ki nam niso vedno všeč. Zato je dobro biti v skupnosti Cerkve, ki je kakor plovilo na tej razburkani poti.

Slika 3 (levo): Zbiranje okoli Boga, ki je vir vsega, je kakor zbiranje okoli tabornega ognja, ki nas ogreje v hladnih dneh.

Slika 4 (levo):
Velikokrat
želimo držati
svoje življenje
v svojih rokah.
Vendar
pustimo, da
nas Božja roka
neprestano drži
kot varovalna
vrv pri

Slika 5 (desno)
in slika 6
(spodaj): Slaviti
Boga v siju
ognja v Božjem
stvarstvu
narave je
nepozaben
trenutek.
Odrpta srca so
naša daritev

Slika 7 (levo):
Učimo se in
stremimo k
temu, da bi
naše življenje
dali v celoti
Bogu in bi mu
popolnoma
zaupali.

Slika 8 (spodaj): Na cilju
želimo biti veseli in radostni,
ker smo v enotnosti in skupaj
s Cerkvijo prišli do konca.

Slika 9 (zgoraj): Bog nas je blagoslovil in sedaj želimo izpolnjevati rangersko zlato pravilo, ki pravi: »Tako torej vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim.« (Mt 7,12)

Pripravili:

Katja Brkič - uvodna beseda

Denis Turk - fotoreportaža

Fotografija:

Damjan Fortuna

Rajko in Ema Krašovec

Pastir ali pastirski pes?

Te dni sem se spomnil zgodbe, ki sem jo nekoč prebral, a mi je ostala globoko v spominu. Naj vam jo povem na svoj način.

V neki stranski kapeli velike protestantske cerkve so se zbrali veroučni otroci na svojem bogoslužju. Pastor jim je govoril o ovcah in pastirju, da bi jih naučil spoštovati cerkveno avtoriteto. Spraševal jih je, zakaj je Jezus vzel za primer sledenja in poslušnosti ravno ovce in pastirja, ne pa kakih drugih živali in poklicev. Pogovarjali so se tudi o varovanju ovac pred divjimi živalmi in nevarnostmi. Otroke je opozoril, da ovce potrebujejo veliko navodil, nege in oskrbe, da se ne bi poškodovale, zašle ali pa padle v kako globel. Razložil jim je, da je Bog dal svoji Cerkvi v dar pastorje kot pastirje ovac. Nato je nekóliko povzdignil

svoje obrvi in prepričan, da so ga otroci končno razumeli, vprašal: »Če ste vi ovce, kdo je potem pastir v naši cerkvi?« Sledila je tišina negotovosti, nakar je nek deček zašepetal: »Jezus je vendar pastir.« Presenečeni pastor pa ga je vprašal: »Kdo pa sem potem jaz?« Deček pa mu je glasno odgovoril: »Glede na to, kako se obnašajo do vas v tej cerkvi, domnevam, da ste vi samo pastirski pes!« No, tako je pastor končno od otrok zvedel, da ga imajo nespoštljivi verniki za pastirskega psa, ki ves utrujen teka za upornimi ovcami, medtem ko se one veselo zabavajo po svoje. Otroci so pastirju pomagali, da je ugotovil, da odrasli verniki dajejo slab in nevaren zgled mlajšim, zato se je po tem spoznanju odločil ravnati drugače.

dr. Daniel Brkič

Zanima me, zakaj ne
slišim več nobenega glasu
od pastirja.

CERKEV DANES ...

DOMIŠLJIJA JE POMEMBNEJŠA OD ZNANJA. ZNANJE JE OMEJENO, DOMIŠLJIJA PA OBJEMA VES SVET.

(ALBERT EINSTEIN)

KLJUČA ZA USPEH NE POZNAM, KLJUČ ZA NEUSPEH PA JE, ČE POSKUŠAMO ZADOVOLJITI VSE.

(BILL COSBY)

TEŽKO NALOGO VEDNO POVERIM NAJVEČJEMU LENUHU, SAJ VEM, DA BO ZA NJENO REŠITEV NAŠEL NAJLAŽJI NAČIN.

(WALTER CHRYSLER)

EDINI NAČIN, DA SPOZNATE, KJE SO MEJE MOŽNEGA, JE, DA JIH POMAKNETE V PROSTOR NEZMOŽNEGA.

(ARTHUR C. CLARKE)

USPEH POMENI, DA GREMO OD PORAZA DO PORAZA IN PRI TEM NIKOLI NE IZGUBIMO NAVDUŠENJA.

(WINSTON CHURCHILL)

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović

Fotografija: Manca Hrovat

Oblikovanje in grafična priprava:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

